

РЕШЕНИЕ

№ 6586

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 85 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. И.НОВА
ТОШЕВА**

при участието на секретаря **РОСИЦА М. ЛАШОВА**
като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. И.НОВА ТОШЕВА**
Гражданско дело № 20211110159883 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба /уточнена с молба с вх. № 107306/13.12.2021 г./ на К. Х. Б. срещу Ц. А. Ч., с която са предявени осъдителни иски за следните суми, които ищецът е заплатил вместо ответницата за топлоснабден имот с абон. № ****, представляващ апартамент № 10, находящ се в адрес, а именно: 5 790.19 лв. – стойност на консумирана топлинна енергия за периода от м. 05.2014 г. до м. 04.2016 г., ведно със законната лихва върху вземането от 23.11.2016 г. до окончателното плащане; 55.74 лв. – стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 05.2014 г. до м. 04.2016 г., ведно със законната лихва върху вземането от 23.11.2016 г. до окончателното плащане; 415.99 лв. – лихва за забава за периода от 15.09.2015 г. до 17.11.2016 г.; 1 196.50 лв. – съдебни разноски и юрисконсултско възнаграждение, ведно със законната лихва върху сумите от датата на завеждане на настоящата искова молба – 19.10.2021 г., до окончателното плащане. Претендират се разноските по делото.

Ищецът твърди, че от 27.06.2001 г. е собственик на имота, който е топлоснабден, като за него е открита в „****“ ЕАД партия с абон. № **** на негово име като собственик. Излага, че той никога не го е ползвал, защото е бил лишен от достъп до него от ответницата, която фактически е потребявала услугите на „****“ ЕАД. Посочва, че по заявление на „****“ ЕАД е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 66653/2016 г. по описа на СРС, ГО, 77 състав, с която е осъден да заплати задължения за имота, а впоследствие с Решение № 502278/05.10.2018 г. по гр. д. № 13449/2017 г. по описа на СРС, ГО, 77 състав, е призната дължимостта на част от вземанията и е осъден да заплати разноски за исковото и заповедното производство. Твърди, че е заплатил процесните суми по изчисления на служители на „****“ ЕАД на 22.10.2018 г., т.е. преди приключване на исковото производство, поради което фактически е платил сума в общ размер от 8 807.95 лв., която надвишава това, което е осъден с решението да заплати. Счита, че е платил чужди задължения, поради което ответницата се е обогатила за негова сметка.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, с който предявените иски са оспорени като неоснователни. Ответницата счита, че не е налице нейно обогатяване за сметка на ищеца, защото процесните суми са платени по сметка на

„*****“ ЕАД. Изтъква, че плащането е извършено от ищеца в качеството му на собственик на топлоснабдения имот и титуляр на партидата през съответния период. Сочи, че дори и да е налице обедняване на ищеца, то се дължи на това, че не е упражнил правото си на защита по гр. д. № 13449/2017 г. по описа на СРС, 77 състав – не е подал отговор на исковата молба, респ. не е оспорвал обстоятелството, че е титуляр на партидата, и не е противопоставил възражение, че не е единствен собственик на имота, нито е поискал нейното привличане като трето лице – помагач по делото. Твърди, че през процесния период тя и ищеца са били съсобственици на имота, като той е притежавал 12 920.50/19 841 ид. ч. от него, а ответницата – 6 920.50/19 841 ид. ч., а към датата на плащането на сумите към „*****“ ЕАД Б. изобщо не е бил собственик на имота, защото с Постановление за възлагане от 20.12.2017 г. по изп. д. № 3203/2017 г. по описа на ЧСИ Б. за купувач на неговите идеални части след проведена публична продажба е обявено лицето К.К., от което на 12.08.2021 г. ответницата придобила 12 920.50/19 841 ид. ч. от имота. Изтъква, че щом ищецът твърди да е собственик на имота, следва да носи ползите и тежестите от вещта, поради което следва да се приеме, че доброволно е заплатил задълженията си към „*****“ ЕАД по процесната партида, чийто титуляр е бил до 2018 г. Евентуално сочи, че той следва да понесе тежестите на общия имот съразмерно със своя дял в съсобствеността. Оспорва ищцовото твърдение, че не е имал достъп до имота. Излага, че през исковия период достъп до имота са имали освен нея и други лица – синът ѝ, мъжът, с който тя живее на семейни начала, и бившият ѝ съпруг. Твърди, че е платила частично сумите за исковия период. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Моли за отхвърляне на исковете, евентуално – за уважаването им само до размера, съответен на притежаваните от нея идеални части от имота през процесния период.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по вътрешно убеждение и обсъди доводите на страните и с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, приема от фактическа и правна страна следното:

В случая претенциите на ищеца са с правна квалификация чл. 59, ал. 1 ЗЗД, която е предопределена от неговите твърдения, че целият имот, на който твърди да е изключителен собственик, е ползван само от ответницата, поради което тя е следвало да заплати стойността на потребената топлинна енергия и на услугата дялово разпределение, лихвите и съдебните разходи, като с плащането от него на тези нейни задължения тя се е обогатила за негова сметка без основание.

По предявените иски в доказателствена тежест на ищеца е да установи следните обстоятелства: обогатяване на ответницата за негова сметка и неговия размер; обедняването на ищеца, свързано със съответното обогатяване. В тежест на ответницата е да докаже наличието на правно основание за имущественото разместване в отношенията между субектите, както и твърдението си за частично плащане от нея на „*****“ ЕАД на процесните суми.

Имуществените облаги имат материално естество, те са оценени в пари и се изразяват или в увеличаване акти. на имуществото на обогатения, или в намаляване на неговите пасиви, или в спестяване на обогатения на някои разходи, които той иначе е трябвало да понесе. При последната хипотеза спестяването на разходи води до обогатяване, в случай че разходите са били необходими и ответникът по иска по чл. 59 ЗЗД е трябвало да ги понесе от собственото си имущество и то без да съществуват изгледи за тяхното връщане. Необходимостта от извършване на разходи от посочения вид е нормативно или договорно обусловена. В този смисъл са разясненията, дадени с Решение № 587/01.11.2010 г. по гр. д. № 941/2009 г. на ВКС, IV ГО.

Определените от законодателя граници на отговорността по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, за да бъде възстановено имущественото равновесие между субектите, са съизмерими с обогатяването, но до размера на обедняването. От значение е не причинната връзка между

обедняването на ищеца и обогатяването на ответницата, а наличието на общ факт или обща група от факти, от които произтичат обедняването и обогатяването – в случая такъв факт е твърдяното фактическо ползване на имота през съответния период от ответницата.

В настоящия случай по делото е установено, че с Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 38, том II, рег. № ****, дело № ****/2001 г. на нотариус Д.Т., ищецът е придобил чрез покупко-продажба от К.П. Х. собственически права върху апартамент № 10, находящ се в ****. Не се доказва обаче твърдението му, че той е единствен собственик на имота. В тази връзка съдът съобрази, че с Решение № 1826/07.10.2013 г. по гр. д. № 1281/2013 г. по описа на САС, ГО, 8 състав, влязло в законна сила на 14.03.2014 г., е признато за установено спрямо Ц. А. Ч., че К.П. Х. е собственик на 12 920.5/19 841 ид. ч. от правото на собственост върху гореописания апартамент. От това следва, че продавачът по договора, с който ищецът се легитимира като собственик на целия имот, никога не е бил негов изключителен собственик, а само на 12 920.5/19 841 ид. ч. от него. Предвид общия правен принцип, че никой не може да прехвърли права, които не притежава, договорът за покупко-продажба като сключен с несобственик по отношение на другите идеални части от продавания имот не би могъл да породи вещно-транслативен ефект по чл. 24, ал. 1 ЗЗД за купувача за целия имот, респ. той е придобил само 12 920.5/19 841 ид. ч. от него. Следователно от момента на покупко-продажбата от 2001 г. между ищеца и ответницата е възникнала съсобственост, за която не се твърди и не се установява по делото да е прекратена преди началото на исковия период, а твърденията на ответницата за последващото ѝ прекратяване са неотносими.

Разпоредбата на чл. 59, ал. 2 ЗЗД предвижда, че правото да се иска от обогатилия се да върне това, с което се е обогатил без основание за сметка на друго, възниква за обеднелия само тогава, когато няма друг иск, с който същият може да се защити. Съдът намира, че в случая въпреки установеното обстоятелство, че топлоснабденият имот през исковия период е бил съсобствен между страните, ищецът няма друг иск, с който да се защити, щом твърди, че през исковия период той изобщо не е ползвал имота и доставяните от „****“ ЕАД стоки и услуги в него. Предявяването от него на иск по чл. 30, ал. 3 ЗС не би защитило адекватно правата му при наличието на твърдения, че през периода целият имот е ползван от ответницата, защото при предявен такъв иск той би могъл да получи само съразмерна на дела на ответницата в съсобствеността част от платените от него разходи за потребена топлинна енергия и услуга дялово разпределение и произтичащите от тях лихви и съдебни разноски.

От съществено значение за разрешаване на правния спор е обстоятелството кое лице/кои лица е/са ползвало/ползвали имота през исковия период и доставяната в него топлинна енергия и услугата дялово разпределение.

Видно е от Решение от 18.04.1994 г. по гр. д. № 687/1994 г. на СРС, 83 състав, влязло в законна сила на 06.05.1994 г., че бракът между ответницата и К.П. Х. е прекратен, като ползването на семейното жилище в ****, е разпределено по следния начин: за Ч. – две стаи и сервизи; за Х. – дневната и сервизите.

Свид. К. Х. посочва, че до 2013 г. той действително е живял в апартамент, като след като го е продал на ищеца, му е заплащал наем, че Б. никога не е ползвал жилището, както и че през процесния период имотът е бил топлоснабден и е ползван от ответницата Ч.. Заявява, че през този период той самият е живял в гр. Несебър, а общият им син с ответницата – Н. Х., след връщането си от Прага е отишъл да живее на друго място – при своите баба и дядо. К. Х. сочи, че в периода от 2013 г. до преди около 3 години /спрямо датата на разпита/ е имал лични вещи в жилището.

Свид. М.Д. разказва, че в периода от 2014 г. до 2016 г. жилището е било топлоснабдено и в него са живели ответницата, синът ѝ и той самият, че К. не е живял там през този период, а Б. никога не е живял там. Съобщава, че Н. Х. е заминал да учи в Прага през 2010

г., като след 2 години се върнал в България и живял заедно с него и ответницата в процесното жилище и едва през 2020 г. след смъртта на баба си отишъл да живее при дядо си. Съобщава, че до 2020 г. – 2021 г. К. е имал свои вещи в хола, като междувременно никой не е влизал в хола и не знае дали там се е ползвала топлинна енергия. Не знае дали К. е имал ключ за жилището през исковия период.

Свид. Н. Х. разказва, че апартаментът е бил семейно жилище на родителите му, като след развода съдът е определил двамата да живеят там заедно с него до навършване от него на 18 години. Съобщава, че през исковия период там е живяла майка му заедно с М.Д., а баща му и той самият не са живели в апартамента – баща му се изнесъл много по-рано, а Н. Х. след връщането си от Прага през 2013 г. отишъл да живее при своите баба и дядо заради присъствието на М.Д., като през процесния период е ходил само на гости. Никога не е виждал К. Б. да идва в апартамента.

Отчитайки отношенията на всички свидетели с ответницата – свид. К. Х. е неин бивш съпруг, с когото имат очевидно влошени отношения, свид. М.Д. е лицето, с което тя понастоящем живее на семейни начала, а свид. Н. Х. е неин син, с когото вероятно също са във влошени отношения предвид твърдението на адв. Д. в откритото заседание на 02.02.2023 г. за издадена срещу него заповед по реда на ЗЗДН в полза на Ч., съдът счита, че всички те са заинтересовани в някаква степен от изхода на делото. При извършване на преценка на техните показания по реда на чл. 172 ГПК, вземайки предвид възможната им заинтересованост, съдът намира, че единственото съществено противоречие между показанията им касае обстоятелството дали през исковия период Н. Х. е живял в жилището. По този въпрос съдът приема за добросъвестни и достоверни показанията на свидетелите К. Х. и Н. Х., поради което ги кредитира изцяло. Показанията на свид. М.Д. следва да бъдат възприети като достоверни във всички други части с изключение на заявеното от него, че през исковия период в имота живял и синът на Ч., което съдът не кредитира предвид посочената от свид. Н. Х. причина да не иска да живее при майка си след връщането си от Прага – отишъл да живее на друго място заради съжителството ѝ с М.Д., който използвал следването му в Прага, за да се нанесе при нея.

Ето защо съдът намира, че единствените лица, които са ползвали процесния имот през исковия период, са ответницата и допуснатото от нея да живее съвместно с нея в жилището лице – свид. М.Д.. Следователно Ч. е лицето, което дължи стойността на доставяната през периода топлинна енергия и на услугата дялово разпределение и акцесорните към тях задължения, респ. именно за нея те представляват сигурен разход.

Твърдението в отговора, че през разглеждания период в апартамента са живели също така К. и Н. Х., поради което ответницата не следва да отговаря за всички задължения, произтичащи от топлоснабдяването на имота, е недоказано. Този извод не се опровергава от установеното обстоятелство, че през исковия период К. Х. е държал свои вещи в хола, след като фактически не е живял там, не се установява да е имал ключ за жилището през този период /свид. Д. не знае това обстоятелство/ и липсват доказателства да е ограничавал достъпа на ответницата до хола /свид. Д. само предполага, че той е имал ключ за хола, но не твърди през исковия период помещението да е било заключено/, поради което простото държане на вещи не води до извод за ползване на доставяната в имота топлинна енергия и на извършваната в тази връзка услуга дялово разпределение.

Възражението на ответницата, че ищецът отговаря за задълженията в качеството си на собственик, е неоснователно. Действително в отношенията с „*****“ ЕАД отговорността е за собственика, но не и в отношенията на последния с фактическия ползвател на доставената топлинна енергия и услуга дялово разпределение, какъвто се явява ответницата, която е ползвала имота в обем, по-голям от собственическите ѝ права.

С Решение № 502278/05.10.2018 г. по гр. д. № 13449/2017 г. по описа на СРС, 77 състав, влязло в законна сила на 15.01.2019 г., е признато за установено, че К. Х. Б. дължи на

„****“ ЕАД следните суми: 5 970.19 лв. – главница, представляваща стойност на консумирана незаплатена топлинна енергия за периода 01.05.2014 г. – 30.04.2016 г. за топлоснабден имот, находящ се в адрес, ап. 10, и 55.74 лв. – главница за такса за услугата дялово разпределение за периода 01.05.2014 г. – 30.04.2016 г., ведно със законната лихва върху тях от 23.11.2016 г. до окончателното плащане; 405.80 лв. – лихва за забава за периода 15.09.2015 г. – 17.11.2016 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 01.12.2016 г. по ч. гр. д. № 66653/2016 г. на СРС, и е осъден Б. да заплати на дружеството сумата от 711.06 лв. – разноски за исковото производство, и сумата от 178.56 лв. – разноски за заповедното производство.

С протоколно определение от 17.11.2022 г. е обявено за безспорно плащането от ищеца на сумата от 8 807.50 лв. от ищеца на „****“ ЕАД за исковия период и обстоятелството, че с това плащане са погасени следните задължения за апартамент № 10, находящ се в адрес, а именно: 5 790.19 лв. – стойност на консумирана топлинна енергия за периода от м. 05.2014 г. до м. 04.2016 г., ведно със законната лихва от 23.11.2016 г. до окончателното плащане; 55.74 лв. – стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 05.2014 г. до м. 04.2016 г., ведно със законната лихва от 23.11.2016 г. до окончателното плащане; 415.99 лв. – лихва за забава за периода от 15.09.2015 г. до 17.11.2016 г.; 1 196.50 лв. – съдебни разноски и юрисконсултско възнаграждение. Видно е от платежния документ, че плащането е извършено на 22.10.2018 г.

При тези факти съдът намира, че при преценката за размера на ищцовото обедняване и обогатяването на ответницата по така предявените искове следва да бъдат отчетени както обстоятелството, че той претендира връщане на заплатената от него в по-малък размер главница за стойността на топлинната енергия от този, който е осъден да плати на „****“ ЕАД, така и това, че е извършил надплащане на лихва за забава и съдебни разноски към дружеството. В случая Б. не претендира да му се възстанови разликата над платения размер на главница за стойността на топлинната енергия от 5 790.19 лв. до пълния размер от 5 970.19 лв., който е осъден да заплати на „****“ ЕАД, поради което присъждането на тази разлика в настоящото производство би представлявало произнасяне свръхпетитум. На следващо място, не следва да се приеме, че е налице обогатяване на ответницата, съизмеримо с размерите на надплатените от ищеца лихва за забава и съдебни разноски, доколкото по-големите суми от 415.99 лв. и 1 196.50 лв. са неправилно платени от него при наличието на постановено към датата на плащането съдебно решение /макар и невлязло в сила към този момент/, с които той е осъден за по-малки размери на тези задължения, поради което те не представляват сигурни и необходими разходи за имуществото на Ч. в качеството ѝ на задължено лице за плащане на консумираната топлинна енергия и услуга дялово разпределение, които разходи в случая тя да си е спестила, респ. тя не му дължи тяхното възстановяване.

Ето защо съдът счита, че е налице намиращи се във връзка помежду си обедняване на ищеца и обогатяване на ответницата със сума в общ размер на 8 276.44 лв., включваща разходи за консумирана топлинна енергия и услуга дялово разпределение в ползвания от Ч. имот и произтичащи от несвоевременното им плащане мораторни лихви и съдебни разноски, които Б. като собственик, на чието име е открита партидата при дружеството – доставчик, е осъден да заплати вместо фактическия ползвател.

Този извод не се влияе от възражението на ответницата за лошо воден процес, защото е видно от материалите по гр. д. № 13449/2017 г. по описа на СРС, 77 състав, че по него Б. е осъществил пълна защита срещу предявените от „****“ ЕАД искове, подавайки възражение срещу заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, въз основа на което е образувано исковото производство по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, и оспорвайки всички правопораждащи претендираните от „****“ ЕАД вземания факти.

Неоснователно е възражението на ответницата за частично плащане от нея на

заплатените от ищеца задължения, доколкото от материалите по гр. д. № 13449/2017 г. по описа на СРС, 77 състав, е видно, че платените задължения не са били предмет на предявените в това производство искове.

Неоснователно е възражението в отговора за изтекла погасителна давност за вземанията. В случая те се основават на извъндоговорно основание – неоснователно обогатяване, поради което и с оглед установената съдебна практика те се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок. Той е започнал да тече в деня на извършеното от ищеца плащане – 22.10.2018 г., и не е изтекъл към датата на подаване на исковата молба – 19.10.2021 г.

Ето защо исковете следва да бъдат уважени за следните суми: 5 790.19 лв. – стойност на консумирана топлинна енергия за периода от м. 05.2014 г. до м. 04.2016 г., ведно със законната лихва в размер на 1 124.27 лв. върху вземането за периода от 23.11.2016 г. до 22.10.2018 г.; 55.74 лв. – стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 05.2014 г. до м. 04.2016 г., ведно със законната лихва в размер на 10.82 лв. върху вземането за периода от 23.11.2016 г. до 22.10.2018 г.; 405.80 лв. – лихва за забава за периода от 15.09.2015 г. до 17.11.2016 г.; 889.62 лв. – съдебни разноски и юрисконсултско възнаграждение, ведно със законната лихва върху сумите от датата на завеждане на настоящата искова молба – 19.10.2021 г., до окончателното плащане, а за разликата за лихвата за забава над 405.80 лв. до пълния предявен размер от 415.99 лв. и за разликата за съдебните разноски и юрисконсултското възнаграждение над 889.62 лв. до пълния предявен размер от 1 196.50 лв. като неоснователни исковете следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

На ищеца се дължат на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноски съразмерно на уважените части от исковете, а именно сума в общ размер на 1 308.70 лв., включваща: 331.10 лв. – държавна такса, 37.60 лв. – депозит за свидетел, 940 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение.

Ответникът не претендира и не доказва извършването на разноски, поради което въпреки частичното отхвърляне на исковете такИ. не му се дължат.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Ц. А. Ч., ЕГН *****, с адрес: ****, да заплати на К. Х. Б., ЕГН *****, с адрес: ****, на основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД следните суми за топлоснабден имот с абон. № ****, представляващ апартамент № 10, находящ се в адрес, с които ответницата се е обогатила без основание за сметка на ищеца, а именно: **5 790.19 лв.** – стойност на консумирана топлинна енергия за периода от м. 05.2014 г. до м. 04.2016 г., ведно със законната лихва в размер на **1 124.27 лв.** за периода от 23.11.2016 г. до 22.10.2018 г.; **55.74 лв.** – стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 05.2014 г. до м. 04.2016 г., ведно със законната лихва в размер на **10.82 лв.** за периода от 23.11.2016 г. до 22.10.2018 г.; **405.80 лв.** – лихва за забава за периода от 15.09.2015 г. до 17.11.2016 г.; **889.62 лв.** – съдебни разноски и юрисконсултско възнаграждение, ведно със законната лихва върху сумите от 19.10.2021 г. до окончателното плащане, както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **1 308.70 лв.** – разноски по делото, като **ОТХВЪРЛЯ частично**, както следва: иска за лихвата за забава за периода от 15.09.2015 г. до 17.11.2016 г. – за разликата над 405.80 лв. до пълния предявен размер от 415.99 лв.; иска за съдебните разноски и юрисконсултското възнаграждение – за разликата над 889.62 лв. до пълния предявен размер от 1 196.50 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____